

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/105/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200245
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200245.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Prvá Slovensko-Česká, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Škultétyho 16, zastúpený JUDr. Jozefom Holíčom, advokátom so sídlom v Bernolákove, Poľovnícka ul. č. 4, s pracoviskom a adresou na doručovanie v Bratislave, Lužická ul. č. 7, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Čunovo, so sídlom v Bratislave, Hraničiarska ul. č. 144, o preskúmanie zákonnosti oznámenia žalovanej zo 7. decembra 2012, č. 1192/2012, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2015, č. k. 5S/32/2013-118, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2015, č. k. 5S/32/2013-118 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením zastavil konanie z dôvodu, že list žalovanej zo 7. decembra 2012, číslo 1192/2012 nemá charakter správneho rozhodnutia a preto nemôže byť preskúmateľný súdom. Taktiež nemôže ním dôjsť k zásahu do subjektívnych práv žalobcu, nakoľko má informatívny charakter a neboli ním porušené jeho subjektívne práva, nakoľko žalobca vopred vedel, že žalovaná žiadanými informáciami nedisponuje. Krajský súd dospel k záveru, že ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť a preto podľa § 104 ods. 1 O.s.p. konanie zastavil.

Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou ohľadne definície rozhodnutia. S poukazom na § 244 ods. 3 O.s.p. uviedol, že rozhodnutie - list obce o nevydaní oznámenia podľa § 31 ods. 3 vyhlášky ku katastrálnemu zákonu je rozhodnutím, ktoré významným spôsobom zasahuje do práv a povinností žalobcu, nakoľko jeho vydaním obec znemožňuje realizovať práva žalobcu z kúpnej zmluvy, najmä jeho právo nadobudnúť nehnuteľnosť do svojho výlučného vlastníctva v prebiehajúcom katastrálnom konaní. Podľa názoru žalobcu je možné analogicky aplikovať uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž 153/2003 aj na prejednávany prípad. Poukázal, že prvostupňový súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, že nemohol vydať požadované oznámenie, a to z dôvodu, že nedisponuje v súlade s ustanovením § 31 vyhlášky s informáciami, ktoré sú potrebné pre vydanie oznámenia, na druhej

strane sa nezaoberal otázkou ako je možné, že s navrhovateľom jednal žalovaný ako s vlastníkom nehnuteľnosti v konaní o odstránení stavby, a teda za vlastníka ho považuje. Žalobca bol toho názoru, že tvrdenie žalovaného, že nevie a nemá vedomosť, kedy bola stavba postavená a kto bol jej stavebníkom, je v priamom rozpore s jeho postupom v rámci správneho konania o odstránenie stavby, ktoré žalovaný v postavení stavebného úradu inicioval z vlastného podnetu Oznámením o začatí konania o nariadení odstránenia stavby z 10. októbra 2012, pod č. k. UKSP-857/2012/C-Ba.

Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave potvrdiť. Podľa názoru žalovaného krajský súd dospel k správny záverom, že list žalovaného o tom, že nedisponuje údajmi potrebnými na vydanie oznámenia o neexistujúcich informáciách, má len informatívny charakter, nemá charakter správneho rozhodnutia, neboli ním porušené subjektívne práva žalobcu, preto nemôže byť predmetom prieskumu súdu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“ a § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 492 ods. 2 S.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 492 ods. 2 S.s.p. a § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie alebo zmenu.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie podľa § 104 ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že list žalovaného zo 7. decembra 2012, číslo 1192/2012 nemá charakter správneho rozhodnutia a preto nemôže byť preskúmateľný súdom a taktiež z dôvodu, že nemôže ním dôjsť k zásahu do subjektívnych práv žalobcu, nakoľko má informatívny charakter a neboli ním porušené jeho subjektívne práva.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní preto prináležalo posúdiť právnu otázku, či list žalovaného zo 7. decembra 2012, číslo 1192/2012 podlieha súdnemu prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 3 ods. 7 správneho poriadku ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v odsekoch 1 až 6 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení.

V správnom súdnictve je právo na prístup k súdu vymedzené princípom generálnej klauzuly (§ 244 ods. 3 O.s.p.) s negatívnou enumeráciou (§ 248 O.s.p.), z ktorého vyplýva, že sudy v zásade preskúmvajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Pritom treba pri výklade § 244 ods. 3 O.s.p. postupovať extenzívne a pri výklade negatívnej enumerácie ustanovenej v § 248 O.s.p. reštriktívne.

Pri posudzovaní otázky, či je možné list žalovaného zo 7. decembra 2012, číslo 1192/2012 považovať za

rozhodnutie a či je možné ho preskúmať, treba vychádzať zo skutočnosti, že pojem „rozhodnutie“ je označením technickým a je potrebné k nemu pristupovať vždy z hľadiska jeho obsahu a nie formy. Nie je rozhodujúce, ako správny orgán svoj akt označil alebo či vec vybavil neformálnym prípisom (či formálne nedokonalým rozhodnutím, napr. bez odôvodnenia, či poučenia o opravnom prostriedku) v domnienke, že nie je jeho povinnosťou vydať rozhodnutie v určitej procesnej forme. Takýto akt môže byť tiež podrobený súdnemu prieskumu. (Bureš, Drápal, Mazanec, Občanský soudní řád, Komentář, 5. vydání, s. 1042).

Za spôsobilý predmet prieskumu sa podľa ustálenej súdnej praxe považujú aj povolenia (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 354/08) alebo aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy ako právnoaplikačné akty správnych orgánov uvedené v ustanovení § 3 ods. 7 Správneho poriadku.

Zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca listom zo 6. novembra 2012 označeným ako „Žiadosť o vydanie oznámenia“ požiadal žalovaného, aby vydal oznámenie podľa § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva katastrálny zákon ohľadom stavby (maštale), ktorú v žiadosti špecifikoval, a aby priamo žalovaný oznámil príslušnej správe katastra alebo písomne na adresu právneho zástupcu žalobcu údaje týkajúce sa v žiadosti špecifikovanej stavby, a to konkrétne, údaje kedy bola stavba postavená, či bolo stavbe pridelené súpisné číslo a ak áno, aké súpisné číslo jej bolo pridelené a kto bol stavebníkom stavby. Oznámenie žiadal vystaviť z dôvodu, že doterajší vlastník, Podielové družstvo DUNAJ, so sídlom Vývojová 852, Rusovce, zmluvne previedol vlastnícke právo k uvedenej stavbe na žalobcu a na vykonanie zápisu zmeny vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností je potrebné najskôr uskutočniť zápis vlastníckeho práva pôvodného vlastníka podľa uvedeného ustanovenia vyhlášky. Tieto skutočnosti ani neboli sporné, pričom v spise sa okrem iného nachádza aj kúpna zmluva zo 16. decembra 2008 uzatvorená medzi žalobcom a Podielníckym družstvom DUNAJ so sídlom v Rusovciach, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - budova (maštal) bez súpisného čísla, postavená na parc. č. 571/17 v k. ú. E., ako aj Návrh na vklad vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnostiam zo 6. marca 2012 a rozhodnutie správy katastra zo 4. apríla 2012, ktorým bolo konanie o návrhu na vklad prerušené, nakoľko v podaní boli zistené nedostatky, ktoré bolo potrebné odstrániť, aby bolo možné povoliť vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (konkrétne k návrhu na vklad neboli doručené listiny preukazujúce vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá mala byť predmetom prevodu, a ktorá nebola evidovaná v operáte katastra nehnuteľností). Správa katastra vyzvala účastníkov konania na odstránenie uvedených nedostatkov pod hrozbou zastavenia katastrálneho konania. Žalobca preto požiadal žiadosťou zo 6. novembra 2012 žalovaného o vydanie oznámenia podľa § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva katastrálny zákon, na ktorú žalovaný odpovedal napadnutým listom zo 7. decembra 2012, číslo 1192/2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto na rozdiel od prvostupňového súdu dospel k záveru, že uvedený list ako administratívny akt podľa § 3 ods. 7 správneho poriadku vydaný na základe žiadosti žalobcu súdnemu prieskumu podlieha, lebo žalobca mal priamy záujem na vydaní oznámenia podľa § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva katastrálny zákon, a preto odpoveď žalovaného zo 7. decembra 2012, k. č. 1192/2012 na list žalobcu, treba považovať za „ďalšie rozhodnutie“ v zmysle § 244 ods. 3, ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 492 ods. 2 S.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p.

Úlohou súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu uvedeného vyššie, a teda krajský súd preskúma zákonnosť napadnutého správneho aktu žalovaného v medziach žaloby žalobcu a rozhodne vo veci samej. Súčasne prvostupňový súd rozhodne o náhrade trov konania, vrátane náhrady trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 492 ods. 2 S.s.p., § 246c ods.1

O.s.p. v spojení s § 224 ods. 3 O.s.p. Bude pritom potrebné prihliadnuť aj na zmeny procesných noriem od 1. júla 2016 v súvislosti s nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.